

Entered at the Post Office at Chicago, Ill. as Second Class Mater.

Předplatné pro členy na rok - - 50c.
Pro nečleny - - - - - \$1.00.
Do Cech na rok - - - - - 3 zl.

CHICAGO, ILL. 15. ŘÍJNA, 1890.

Adresa:
„Sokol Americký“ 136 West Taylor St
Chicago, Illinois.

Cvičení pořadová.

(Pokračování.)

Přeměny dvojstupu v šik.

Z dvojstupu utvořeného na místě ze šiku, přejde se v šik, jak jsme již uvedli, na povel:

V šik v levo (v pravo) *čelem!*

Je-li dvojstup v pochodu a má přejíti v šik na místo tu se velí:

Na místo v šik v levo (v pravo) *čelem!*

Při pronesení slabiky *lem* zastaví první, v čele dvojstupu se nacházející, spol a obrátí se čelem v udanou pověle stranu. Onen spolník, jenž po vykonaném 1/4 obratu čelem octne se za svým spolníkem, učiní po dokonaném čtvrt obratu krok v zad. Každý z ostatních spolů zastaví se když dojde do náležitého rozstupu, pak se obrátí čelem v udanou stranu a ten spolník, jenž po dokonaném čtvrt obratu stojí za svým spolníkem učiní krok v zad (do zadního členu šiku).

Každý ze spolů musí k tomu hleděti, aby se zastavil, kdy dojde do náležitého rozstupu od spolu před ním se zastavivšího, tak aby po vykonaném pak čtvrt obratu čelem, nebyl mezi ním a sousedním spolem rozstup buď příliš veliký neb příliš těsný.

Uvedeným přechodem dvojstupu v šik, přešel dvojstup v šik bočně; nově utvořený šik směřuje čelem tam, kam byl obrácen dvojstup stranou bočnou.

Má-li se utvořiti z dvojstupu šik tak, aby čelo jeho směřovalo tam, kam míří čelo dvojstupu, tu velí se dvojstupu na místě se nacházejícímu:

Čelně v šik na levo (na pravo) v *přič!*

Při vyslovení povelu *přič* obrátí se všichni cvičenci v udanou stranu v *přič*, vyjma onoho krajníka v prvním (druhém) členu, dle kterého se nový šik má vytvořiti. Tento krajník neobráti se v *přič*, nýbrž zůstane státi, jak původně v dvojstupu stál. Velelo-li se na levo v *přič*, tu jest tímto krajníkem, dle něhož se nový šik vytvořiti má, krajník levého (prvého) členu šiku, levý spolník prvé

ho (čelného) spolu; velelo-li se na pravo v *přič*, tu jest řídicím krajníkem pravý spolník prvního spolu.

Když se cvičenci byli v *přič* obrátili, tu cvičitel velí:

Pochod!

Při vyslovení slabiky *chod* vykročí v před všichni cvičenci, vyjma řídicího krajníka.

Každý cvičenec jde v směru, do něhož vykonáním čtvrtobratu přešel i učiní tolik kroků v před, kolikátým jest v řadě, počítaje od řídicího krajníka, pak vykoná čtvrt obrat ku straně řídicího krajní-

přijdou do členu prvního, však musí při tom zachovati náležitý rozstup od svých popředníků, za nimiž mají býti kryti.

Spolník řídicího krajníka, jenž stál vedle něho v původním dvojstupu, má býti v novém šiku za řídicím krajníkem.

On nevykročí na povel *pochod* v před, jako ostatní cvičenci, nýbrž ustupuje úkroky v levo (v pravo) tak daleko až octne se za řídicím krajníkem, jsa jím kryt a od něho na krok vzdálen. (Uvedené vyobrazení (1) celou přeměnu nejlépe vysvětluje, jak se konati má.)

Je-li dvojstup v pochodu a má se z něho přejíti čelně v šik tu se velí:

Čelně v šik na levo (na pravo) v *přič!*

Tu všichni cvičenci při pronesení povelu v *přič* vykonají čtvrtobrat na udanou stranu, vyjímaje krajníka, dle něhož má se nový šik vyříditi i vykročí všichni plným krokem v směr, do něhož zpřičením se dostali. Řídící krajník na povel v *přič* zkrátí krok a podobně zkrátí krok postupně i ostatní cvičenci, jakmile který do nově se tvořícího šiku dostoupí. Když byla celá přeměna vykonána, tu béře se pak celý šik pochodem zkráceným krokem v před dokud cvičitel nevelí:

Plný *krok!*

nebo:

Stát!

Přeměny čtyřstupu v šik.

Bočně přejde se v šik ze čtyřstupu na velení:

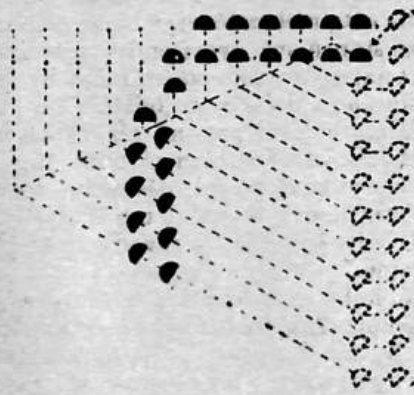
Šik dvojice v levo (v pravo) *čelem!*

Jak se provádí tato přeměna, bylo již dříve popsáno. Čelně přejde se ze čtyřstupu v šik podobně jak uvedeno bylo při přeměně z dvojstupu čelně v šik.

Stojí-li proud čtyřstupový na místě a má se z něho vytvořiti šik čelně, tu se velí:

Čelně v šik na levo (na pravo) v *přič!*

Na povel v *přič* obrátí se všichni cvičenci v *přič* vyjma prvou dvojici z prvního (druhého) členu. Zmíněná dvojice na povel v *přič* zůstane státi, neotáčejíc se.

Obr. 14. Čelně v šik z dvojstupu.

ka a přistoupí do nově se tvořícího šiku, v němž se ihned náležitě vyřídí.

Do šiku nepřijdou všichni cvičenci současně nýbrž jeden po druhém doň přistupuje.

Všichni cvičenci v prvním i druhém členu postupují plným krokem v před a při tom musí k tomu přihlížeti, aby ti, kteří mají přijíti později do šiku, nepospíchali zbytečně, domnívajíce se že mají přijíti současně do nového šiku.

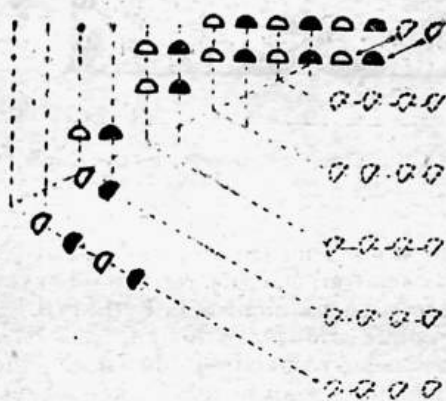
Cvičenci, kteří utvoří v novém šiku člen druhý, konají totéž co oni, kteří

Na další povel:

Pochod!

počínají si všichni cvičenci podobně jak bylo uvedeno pro čelnou přeměnu dvojestupu v šik. Vše, co u dvojestupu konali jednotlivci, zde konají dvojice.

Co u dvojestupu nečinil čtvrt obratu řídicí krajník, neobrací se zde řídicí dvojice. U dvojestupu ustupoval stranou čelný krajník zadního členu, zde ustupuje stranou krajní dvojice zadního členu. V nově se vytvářející šik přistupují zde cvičenci po dvojicích. Při pochodu po zpříčení postupují cvičenci plným krokem tak, aby řady jednotlivých čtyřstupů byly zachovány. Při tom

Obr. 15. Čelně v šik ze čtyřstupu.

v každém čtyřstupu ona dvojice, jež přijde do předního členu šiku, učiní tolik kroků, kolikátou jest v řadě, pak vykoná čtvrtobrat a postoupí do šiku, druhá dvojice, jež přijde do zadního členu šiku, vykoná příčným pochodem o dva kroky více než dvojice prvního členu, pak teprve učiní čtvrtobrat a postoupí do druhého členu vytvářejícího se šiku.

Je-li proud čtyřstupový v pochodu a má se z něho přejít čelně v šik tu se elí:

Čelně v šik na levo (na pravo) v *příč!*

Přeměna ta se vykoná podobně jako táž přeměna z dvojestupu. (Uvedené vyobrazení (2) dostatečně znázorňuje jak se přeměna čtyřstupu čelně v šik provádí.)

O závodech N. J. S.

O závodech v jistých obdobích pořádaných N. J. S. má se osvědčiti, jakého pokroku se cvičící členové jednot dočínili. Jak známo jsou závody naše veřejné a tu mají též ten úkol aby povzbudily zájem obecnosti k věci sokolské. Hlavním účelem jejich ovšem jest pobídnouti cvičící členstvo k zvýšené činnosti tělocvičné a tím působiti k vydatnější sokolské činnosti vůbec.

V závodech N. J. S. byl učiněn značný pokrok za tu dobu co jsou pořádány. Způsob jako nynější, při němž každý závodník musí závoditi na nářadích, ve skocích, v šplhání a ve vzpírání břemen, jest mnohem dokonalejší než býval onen

dřívější, při němž všechna uvedená cvičení nebyla pro závodníka závazná, aby se jich účastnil.

Nynější způsob závodění lépe odpovídá požadavkům našeho cvičení, od něhož žádáme, aby bylo všestranným, sloužící v míře co nejhojnější k ladnému a statnému vývinu cvičících.

Však i při závodech dle nyní platných ustanovení jeví se mnohé mezery, které všestrannosti jejich jsou na závadu.

Tu především pohřešujeme při nich cvičení prostná. O těchto cvičeních, o jejich důležitém významu a bez odporu předním jejich místě mezi všemi cviky sokolskými, bylo již mnohokrát zmíněno i v t. l. Leč vzdor tomu cvičení prostná dosud do pořadu závodů našich pojata nebyla.

Víme ze zkušenosti jak některý dobrý a snad i vynikající cvičenec, jenž na nářadí dovede prováděti těžká a odvážná cvičení, jest i v jednoduchých cvičeních prostných často úplným laikem a neobratou. A předce jsou cvičení tato sama o sobě tak bohatá, že by úplně postačila k tomu, aby jsouce svědomitě a řádně pěstována cvičícími Sokoly, obdářila je těly lepými a statnými. Kdybychom neměli pražského nářadí v tělocvičnách, ale místo něho kdybychom měli dosti dobré vůle a ochoty tužiti se náležitě prostocviky, tu bychom snad úplný nedostatek nářadí beze škody mohli pohřešiti.

Dosud jsou prostná cvičení snad ve všech jednotách našich zanedbávána a i tam, kde obětuje se jim někdy nějaká chvilka, bývají až na místě posledním a obyčejně mívají mezi cvičícím členstvem více nepřátel nežli přátel.

K tomuto podceňování a pomíjení prostocviků přispívá ovšem ta okolnost, že nenalezly posud u nás dosti milosti, abychom je byli při závodech zařadili vedle ostatních cvičení, v nichž závodník musí stupeň své vycvičenosti prokázati.

O nápravu v tom směru mělo by býti postaráno v době co nejbližší.

Mimo cvičení prostná též zápas měl by býti pojat do pořadu závodů, tím by se zanedbané posud pěstování tohoto vydatného cvičení valně u nás oživilo.

Uvedly jsme již, že závody naše jsou veřejné.

Mělo by se tudíž při nich toho hleděti, aby dojem na diváka učinily co nejlepší. Tu by mnoho prospělo v tom ohledu, kdyby se soudilo též nastupování závodních čet k nářadím, jich chování se při tom kterém závodě i jejich odchod od nářadí.

Kdyby i v tom směru bylo závoděno, tu bychom měli z toho ve cvičárnách patrný prospěch, neboť přípravami k závodům učili by se cvičenci zachovávat i v obyčejných hodinách cvičebních náležitý pořádek v četách.

A toho jest nám v každé cvičárně nutně třeba!

Zmíněná doplnění závodů snadno dala by se provésti.

Články stanov N. J. S. jednající o závodech, jsou rázu více povšechného a tělocvičný výbor V. V., jenž pravidla závodní sestavuje, měl by k uvedenému

miti zřetel. Zmiňujíc se již o závodních pravidlech, chceme upozorniti též na tu okolnost, že mají býti tak vypracována, aby byla co možná důkladná a jasná. Důkladná tak, aby v nich ničeho nebylo opomenuto a jasná tak, aby žádné z jejich ustanovení nepřipouštělo žádného jiného výkladu než v tom smyslu, v jakém byla míněna tělocvičným výborem.

Pak odpadne úplně domlouvání se závodníkům před závody o tom neb onom ustanovení těchto pravidel i postačí, budou-li závodníkům prostě před závody přečtena.

Ze zkušenosti víme, že hlavně při závodním vzpírání břemen mívají soudci nejednou obtíž se závodníky a tito se soudci, i měl by proto tělocvičný výbor V. V. při ustanovení způsobu jak se vzpírati má udati vše podrobně a zřetelně tak, aby žádných pochybností o tom nebylo, jak se vzpírati má a jak se vzpírati nemá.

Též povinnosti předáka při závodech, jeho poměr ku závodníkům, soudcům a pořádacímu závodnímu výboru měl by v závodních pravidlech býti uveden, čímž by se předešlo možným na závodišti nedorozuměním, vznikajícím z toho, že nikdo neví určitě, ani ovšem předák, co mu činiti při závodech náleží a co nikoli.

Posavadní zvyk, dle něhož obyčejně sbor, v jehož sídle závody se pořádají, závodníky toho večera před závody hostí, a jim zábavu připraví nelze doporučeti, co zvyk dobrý a zasluhující aby byl na dále zachován. Závodníci bývají unaveni po cestě často daleké, a tu potřebují aby si řádně odpočinuli, aspoň poslední noc před závody. Špatně se to cvičí po nedostatečném spaní, po noci z větší části probdělé. Vědomí toho působí, že zkušenější již závodníci při hostině a zábavě předzávodní, účastní-li se jí, jsou při ní jak říkáme „jako na trní“ a čekají na první vhodnou příležitost, při které by mohli se společnosti se odstraniti, aby odebrali se k odpočinku. Uvážil-li se dále, že takové zábavy počínávají všude v pozdní hodiny večerní, tu ovšem přimlouváme se za to, aby na příště nikoli před závody nýbrž až po závodech, teprve po a nikoli před vykonanou prací byly pořádány. Má-li člověk to vědomí, že očekává ho tuhá práce, na jejíž výsledku mnoho mu záleží, tu není v náladě vhodná a k společné zábavě žádoucí.

Co týče se uspořádání závodů samotných tu dle dosavadních zkušeností radili bychom důtklivě k tomu, aby majíce býti odbyty v jediném dnu, nebyly ponechány až na odpoledne.

Jest to pro závodníky příliš namáhavé a pro soudce unavující, kdy závodům vyměřeno jest jediné půldne. Tu obyčejně se musí se vším spěchat, čímž se stává, že závodníci sotva povstali od oběda, již již musí pospíchat na závodistiště, aby tam s plným žaludkem závoditi počali. Jak se to špatně s plným žaludkem cvičí a že to jest nezdravé, netřeba snad vykládati. Z těch ohledů zkušenější závodníci nechtějí před samým počátkem závodů obědvati a cvičí pak o

hladu do pozdního večera, do něhož se vždy závody protáhnu; a to nelze též co dobré doporučení.

Velmi snadno dalo by se to všude tak zařídit, aby závody počaly hned dopoledne, aby o polednách měli závodníci nejméně dvě hodiny volné, v nichž by se mohli naobědvat a po obědě sobě odpočinouti. Ostatně bývají v srpnu, kdy závody jsou pořádné, parna taková, že třeba počítati s možným úžehem slunečním, kdy závodníci, jak až posud se dělo, nastupovati mají na závodisti v nejpárnější čas polední, neb záhy po polednách. Nepřihodilo-li se dosud, aby některý z našich závodníků byl stížen na závodisti úžehem slunečním, dlužno to přičísti jen na účet jejich sokolské otužilosti, která dovede zhoubným účinkům vedra vzdorovati; však nejsme pro to, aby i na dále byla otužilost našich závodníků parnem slunečním zkoušena, když nejeví se toho žádná nutná potřeba.

Připraví-li se závodisti pokud to možno v den před závody neb časné z rána v den závodní, tu možno snadno aspoň část závodů odbyti hned dopoledne. Opravy této bude tím spíše budoucně třeba, poněvadž počet závodníků vzrůstá, kdežto naproti tomu byl počet soudců pro hlavní závody N. J. S. zmenšen z 12 na 9.

Již při závodech omažských se ukázalo, že doba půldenní byla příliš krátkou k jejich provedení. Ač počalo se závoditi hned po polednách a vše šlo co nejrychleji, a ač závodilo se ještě za tmy v pozdní večer, nebyly závody dokončeny. Druhého dne kdy se v závodech pokračovalo, nejlépe se ukázalo, že síly závodících byly předcházejícího dne přepnuty; všichni měli nohy těžké „jako z olova“ a při skoku do výšky, jenž od předcházejícího dne zbyl, i osvědčení skokani špatně skákali.

Nejlépe by bylo již předem rozvrhnouti pořad závodů na dopoledne a odpoledne v jediném dni, a když i při takovém rozvržení — je-li značnější počet závodníků — již napřed se ví, že se závody za jediný den sotva odbudou, tu měl by se rozvrhnouti pořad jejich na dva dny řádným způsobem i nemělo by se zkoušet, půjde-li to odbyti závody za jediný půl dne a pak teprve když to nejde, dodělati druhého dne to, co zbylo. Tím by se předešlo přepínání sil závodících i přílišnému spěchu, jenž při závodech není na pravém místě.

Aby závody byly skutečně tím, čím býti mají, totiž veřejnou zkouškou, při níž se má ukázati kdo jsou z nás nejlepší, tu jest s největší bedlivostí k tomu hleděti, aby soudci byli ustanoveni jen takoví Sokolové, kteří skutečně aspoň nejnepříjemnějších vědomostí tělocvičných mají, bez nichž přece nikdo a byť i sebe horlivějším byl jinak Sokolem, úřad soudcovský správně zastávati nemůže. Jsou-li závodníci přesvědčeni, že jejich cvičení posuzují soudcové, již své věci náležitě rozumí, tu i s větší chutí závodí, a ti, kterým jest pak vítězství přisouzeno, více si ho váží, vědouce, že si ho skutečně zasloužili, i že nedobyli ho náhodou tím, že soudce k úloze svěřené

nedosti spůsobily, jim napsal nevědouce větší číslice než si zasloužili.

Není to žádnou hanbou přizná-li se někdo že domnívá se býti nedostatečným aby jistou věc vykonal, které zevrubně nezná a již důkladně nerozumí. Jest to naopak jen smělostí na nepravém místě, přijati na se provedení úkolu, jenž vyžaduje jistých vlastností na svém vykonavatel, jichž přijímatel postrádá. Ten nejučenější professor byl by špatným soudcem závodním, když by se v tělocviku nevyznal!

Chceme aby závody naše byly co možná dokonalé a tu musíme i chtít, aby soudění při nich též bylo dokonalým, neboť na tomto záleží každému závodníkovi a v něm jest obsažen výsledek, jenž se veřejnosti oznamuje a jehož nejučenější správnost všichni si žádáme.

Konečně chceme několik dobře míněných slov tuto uvést, o nichž bychom rádi toho viděli, aby přijata byla tak přátelsky, jak na srdci nám leží. Naše sbory sokolské, jak známo jsou nezáměrné, ba lépe řečeno chudé. Spíše se nám všem nedostává na peněžitéch prostředcích, než aby nám přebývalo. Výdaje sokolského sboru, jenž se o to stará aby měl kde a na čem cvičiti, jsou značné i třeba mu opatrně šetřiti v každém ohledu. My své poměry vzájemně dobře známe i jsme zvyklí již tomu, že se ve sborech našich v mnohém šetří, v čem jiné bohatší, neb takové spolky, jež k péstování svého účelu značnějšího nákladu přinášeti nemusí, nikterak nespoří. Uprávně řečeno, nám bývá každý dollar dobrý, a vydáme-li přece někdy nějaký zbytečně, tu snadno ztrátu jeho ucítíme.

Z toho ohledu vše bychom se za to přimlouvali aby i při tak slavných příležitostech, jakými pro nás jsou závody N. J. S., hleděla se zachovati sokolská šetrnost. My všichni co Sokolové, co opravdoví bratři, jsme svoji mezi svými. Tam kde jsou Sokolové hosty sokolského sboru, prostý nenákladný projev lásky sokolské, srdečnost a upřímnost vzájemná nahradí všeliké drahé pozornosti, jež bývají snad jinde hostům prokazovány.

Ponechme to nákladné hostění jiným, sami hostme se prostě, po sokolsku. Provází-li jiní své hosty na kočárech, nám lépe se hodí pěší procházka, vždyť jsme Sokoly a naše svaly na nohou potřebují cviku.

Až slétneme se na přes rok k závodům N. J. S. do Milwaukee, tu bychom se rádi o tom přesvědčili zda to, nač jsme tuto ve prospěch závodů těch napsali, skutečně co dobré se osvědčí. Na zdar!

Nové tělocvičné Jednoty.

Koncem minulého měsíce došla nás radostná zvěst z Flatonia, Fayette Co. Tex., že tam dne 20. m. m. byla založena sokolská jednota pod jménem „Tělocvičná Jednota Sokol Česko-Moravan“. Již dávno toužili jsme po tom, aby v Texasu, kde tolik našich krajanů žije vzburzen byl též ruch sokolský; nyní konečně došlo vřelé přání naše splnění.

O tom jak se nová sokolská jednota Česko-Moravan na půdě texaské zrodila

sděluje nám tajemník její Sokol E. Mikulěnka následující:

„Již dlouho bylo mým přáním, abychom — nezůstávajíc v činnosti národní za našimi v severních státech žijícími bratry — založili si zde v jižní naší končině Spojených Států též sbor sokolský. Několikrát jsem pobídl zdejší mladíky abychom zarazili Sokolskou Jednotu, připomínaje že jest to naší národní povinností. Však byl jsem ještě mlád a nezkušen a tu netroufal jsem sobě úlohu podobnou sám podniknouti. Teprve kdy přistěhoval se do Flatonie Sokol J. Dvořák, nynější náš starosta, jenž navrhl mně abychom se společně o založení Sokolské Jednoty pokusili, poznal jsem že bude možno plán ten provést. Shledal jsem v novém pomocníku svém upřímného vlastence, pro věc sokolskou nadšeného. Spolu uvědomili jsme české mladíky v okolí že chceme zaraziti Sokol, aby se dostavili za tím účelem dne 20. září t. r. do ustavující schůze.

V zmíněný den sešlo se nás počtem 25 a tu usnesli jsme že založíme Tělocvičnou Jednotu za následujícími účely: Abychom se zasazovali o vzdělání tělesné i duševné krajanů svých, bychom pěstovali drahý jazyk český, bychom pořádali ušlechtilé zábavy, pěstovali český zpěv a podporovali literaturu českou. Všech 25 jinochů a mužů schůzi přítomných zavázalo se pak že chtějí býti členy takového sboru, jenž si uvedené snahy za účel určí, i usnešeno aby sbor ten jmenoval se „Tělocvičná Jednota Sokol Česko-Moravan“. Na to přikročeno k volbě úřadnictva i byli zvoleni Sokolové: Jos. Dvořák, starostou; K. Mareš, místostarostou; E. Mikulěnka, tajemníkem; J. Mikulěnka, účetníkem; R. Valenta, pokladníkem; K. Mareš, náčelníkem; E. Mikulěnka a A. Hummel, cvičiteli; F. Prastátek, domácím správcem J. Dvořák, R. Valenta a K. Mareš výkonným výborem.

Doufáme pevně, že se naše Jednota bude rychle rozmáhati i že přispěje k dobru zdejších Čechoslovanů a vzpružení naší národní činnosti.“

I my doufáme, že nová jednota Česko-Moravan bude zdárně prospívati i že příklad flatonských uvědomělých vlastenců bude následován i v jiných osadách Texasu, kde rodáci naši sídlí. —

Mladým, teprve po několik měsíců stávajícím sborem sokolským jest Tělocvičná Jednota Mladočech v Racinu, Wisc., založená dne 4. března t. r.

Jednota Mladočech čítá přítomně 16 členů; starostou její jest Sokol L. Musil a tajemníkem Sokol Karel Kuchta. Ač počtem členstva slabá, jeví tato jednota horlivou činnost; dokazujíc, že pojímá poslání své vážně i že doufá nalézt mezi racinskými Čechy hojnější přízně a podpory v budoucnosti. — Počátky jsou ovšem všude těžké.

Dosud z příspěvků členských zakoupena byla hrazda, kůžely a činky a cvičení jsou odbyvána pilně každého úterý a pátku v tělocvičné zřízené příspěvím a prací členů ze stodoly, kterou Sokol J. Kuchta ochotně ku cvičení propůjčil. Horlivým Sokolům racinským radou i skutkem přispívají vydatně Sokolové P. V. Šisler a J. J. Šisler, členové Věr. Br. Sokol v Milwaukee.

Nadějeme se, že slibný ruch, jaký v Jednotě Mladočech se jeví, bude míti výsledků kyžených i že v krátké době

přihlásí se k praporu jejímu mladíci a muži racinští počtem hojnějším. Dobrý příklad zajisté nejlépe v tom ohledu působí a vytrvalost nynějších členů Jednoty Mladočech nezůstane neodměněna.

Sokolové chicagští, kteří jsou sousedy racinských Sokolů, měli by jim podati ruky pomocné, kdy ji v začátcích zvláště potřebují. V tomto podzimu zamýšlí Jednota Mladočech pořádati veřejné cvičení, aby širší kruhy racinského Česťstva seznámila s činností sokolskou a tím věci své nových přátel získala; při této příležitosti bylo by záhodno aby Sokolové chicagští svým mladým bratřím vydatně pomohli.

Třetím posud také mladým sokolským sborem, o němž tuto chceme se zmíniti, jest Tělocvičná Jednota Sokol Podlipný v Detroit Mich. Nemáme po ruce podrobnějších zpráv o této jednotě a vše co o ní víme jest, že zdárně prospívá.

Rádi bychom se toho co nejdříve dočkali, abychom mohli nadzmičené jednoty uvítati v N. J. Sokolské, o čemž doufáme, že stane se tak v brzké době.

Řady sokolské v Americe rostou, činnost sokolská denně se tu zvyšuje i jest na nás, abychom se přičinili pod jediný prapor spojití síly, jež mimo N. J. S. jedině působí. Ve spojení síla!

Buďme činnějšími!

Jest to nepopíratelnou pravdou, že v mnohých jednotách co tělocviků se týče, panuje až hříšná nedbalost. Sbory na počet členstva velmi silné, vysílají k společným závodním cvičením jednoho anebo dva závodníky a tu ještě zůstávají daleko pozadu za Sokoly chicagskými aneb newyorskými.

Co jest toho příčinou?

Chceme-li býti upřímnými, řekněme zkrátka, že celá vina toho spočívá v naší nedbalosti. V mnohých jednotách jest tělocvik věci náramně vedlejší a jenom pořádání pikniků a merend ostává tou hlavní osou, kolem které otáčí se veškerá spolková činnost. Po celé měsíce zůstává mnohdykrát náradí cvičební ležeti ladem a cvičili se přece, tož tě nepřekvapí uviděti ze sta členů cvičiti — tři Sokoly.

Nějaký čas před veřejným cvičením bývá v cvičiřnách obyčejně živo po něm však již mnozí Sokolové neuznávají toho potřebu dále cvičiti. Mnohým jest tělocvik jakýmsi druhem sportu, při němž vyznamenání hraje nejhlavnější úlohu. Udělování všelijakých těch cen by mělo být při veřejných cvičeních odstraněno. Úsudek soudečů by měl každému Sokolu úplně postačit.

To vyznamenání jednotlivců rozličnými cenami, činí mnohdy fevnivost mezi ostatními Sokoly, neboť mnohý takto vyznamenaný Sokol, když upevní si takový „metál“ na svoji kajdu, pokládá se za něco více nežli ti ostatní, jimž štěstěna *) nepřála něčeho podobného se dočkat. Každý upřímný Sokol, jenž řídí se dle

*) P. r. Není to štěstěna, která při závodech sokolských vítězí. Vycvičenost vyplynuvší z pilnosti sokolské dobývá si tu odměn, o nichž však nechceme též aby byly rozdávány ve způsobě medailí.

nauky Tyršovy eviči pouze k vůli své síle a k vůli svému zdraví a nikoliv však k vůli nějaké titěrné pentliče. Tyrš chtěl míti v řadách Sokolů muže silné zdravím i duchem.

Toť má být zásada spolků, by v řadách jejich byli mužové celí, mužové neohrožení, mužové ducha bystrého a páží nezdolných; a k tomu cíli by měly všechny jednoty bez rozdílu pracovati.

Není snad na závalu, ba jest i podniknutím dobrým a prospěšným, když občas v spolcích sokolských hrají se divadla; však soustředí-li se veškerá činnost pouze jenom na hraní divadel, pořádání pikniků a zábav tanečních, může se sice podobný sbor pochlubiti dobrými ochotníky anebo tanečníky, nikoli však dobrými Sokoly, dobrými závodníky.

Hraní divadel, pořádání plesů a pikniků, budí u nás věci vedlejší, tělocvik ale věci hlavní bez něhož žádných sokolských spolků státi nemůže.

Buďme Sokoly ne pouze dle jména ale dle skutků.

K. Mojžíš.

Slovo o sokolském zpěvu.

„Zpěvem k srdci...“

Zpěvem k srdci! Hezké to heslo, ale položme si ruku na to srdce a řekněme si hodně upřímně: Sokolové je neznají a myslím, že nechtějí znáti.

Ne, že by se na výletech našich nezpívalo, naopak „pěje“ se často více nežli třeba, ale tento „zpěv“ namnoze nejde k srdci. Že nejde? Ne, nikoliv, on jde hlouběji a tam chopí vás silou elementární za útroby — prostí lidé, nehladající výrazu, řeknou vám zkrátka, že dostávají z toho „zpěvu“ bolení břicha. Jest to smutné, ale pravda to jest a s tou počítejme. Nemluvím snad o nějakém zpěvu vyšším, sborovém nikoli, tak daleko jít nechci, jsa v tom ohledu velice skromným. Řádky tyto věnovány jsou hlavně písním pochodovým, na něž nejvíce stůněme.

Kolik máme pochodových písní? Na prstech je spočítáte a nezbude-li několik prstů prázdných, pak jsme ještě chlapci. „Lví silou“, „Sokol jsem a Sokol budu“, „Hrazdo, hrazdo“, „Na prej“, „Chodíval k nám“, „Hoj Sokolci“, „Andulko, Andulko“ a pomalu dosti. Za to však se vám udá často slyšeti nějaký ošumělý kuplet á la: „O Amalie, tys jedna lilie“, či odrhovačku, jako: „U Vonášků hrajou“ a pod. Svěho času zvláště byl oblíben: „John Kudla jméno mé“ — to dělá renomé. Někdy spustí ta či ona „stará vojna“ nějakou vojenskou. Chudák, vynechává různé sloky, namáhá se v potu tváři, by ten hrozný tekst nějak přispůsobil, aby ty naše rudé košile studem ještě více nezčervenaly (za leckterého bratra bude se již jen košile stydět, on v „ráži“ studu nezná), ale nejde to. On sám se ukřičí a jednota dále kráčí zaprášenou silnicí — něma. Po chvíli to některého přec jen omrzí a on s odvahou věru zoufalou začne „Lví silou“ (po páté), nebo „Andulko“ (po desáté). Ale to již netáhne, slábnoucí hlas jeho zmirá ve hluché dáli — zpěvu konec.

Posvitme si na celou věc blíže. Jsme tím vinní, či ne? Trochu jsme a trochu nejsme. Nejsme, protože zpěv v lidu vůbec upadá a my jsme jen synové doby, již do zpěvu není. A jsme zase proto, že aspoň to, co můžeme, neděláme. A budou tu stále stesky a řeči nazbyt (jako se všim), dokud do toho — třeba tou „lví silou“ — neuhodíme. O dvojí zatím běží: 1. nápěvy, 2. tekst.

Nápěvů máme dosti, a dostane-li se jen každému řádného tekstu, pak nám bude hej. Ale melodie ty jsou vojenské, má to býti kamenem úrazu? Vidím již napřed některého bratra hudebníka, jak spíná ruce nad úmyslem, zavéstí profánní zvuky ty v naše sokolské řady. Nu, nebude tak zle.

Nám na tom ničeho nesejde, jest-li se nápěv zrodil u piana skladatele, nebo v hrdle vojáka, hledícího ulehčiti si namáhavý pochod; my na to hledíme, hodí-li se do pochodu čili nic. A tu na základě vlastní zkušenosti mohu říci, že nápěvy písní vojenských jsou do kroku jako stvořeny, třeba snad ve všem nehověly zákonům hudby, škálám, klíčům a jak se to vše jmenuje. Dovolávám se ve věci té svědectví starších bratří vojáků, kteří ještě stihli vojenský zpěv ve květu, neboť — ku podivu — i v kruzích vojenských slyšíte dnes stesky na nezpěvnost dnešních synů Marta. Zvláště „Bosňáci“ z prvé okupace vynikali zpěvností a nejednou vzpomínám na jistého Šimona z Malína, od něhož jsem celou řadu písní pochytil. Bratr P. sbírá již po delší dobu nápěvy ty a má jich dnes slušnou sbírku. O nápěvy by tedy velké starosti nebylo.

Hůře bude o tekst, neboť dnešní slova jejich nelze za žádnou cenu podržeti. Nutno, aby tekst pokud možno přiléhal k věci sokolské a co hlavní, aby byl vtipný.

Co platny nadšené zpěvy, kterých nikdo nezpívá, když sprostý vtip některého kupletu má více vnady? Nic nevedejte oči k nebi, po způsobě farizeje, ukazujícího na publikána, říkájce: „U nás tak není, ne, ne“ . . . a pod. S pravdou ven, všude to jest, někde více, někde méně. A jest to přirozeno. Znam jednoho idealistu, jemuž olomucký syreček jest na konec přece jen milejší, než liliový pel, rozmočený v destilované rose. A to jest idealista, což teprve člověk normální!

Vyražte klín klinem, vtip vtipem a nechcete-li, aby bratři vaši mazlavý sýr jedli, dejte smetanový, jen ať trochu štípe, tak! Všelická sprostota zůstare pak stranou sama sebou. Ovšem věc není lehká — bratři, kteří ohruujete rty, přiložte rukou k dílu!

Nyní ještě slovíčko o tom, jak se zpívá. Poslechněte jednou kteroukoli z pochodových písní našich a zkuste ji zpívat oním tempem, jak ji naši lidé zpívají. Jsem skutečně zvědav, jak dlouho byste zpívali a kam byste došli, kdyby vám druzí bratři nepřipomněli, že k cíli máme ještě tolik a tolik hodin. To tempo! Prostí lidé praví, že sekají do jitrnic. O to, začíná-li na pravou, či levou nohu, takový br. „pěvec“ houby se stará, mezi

jednotlivými verši ani vteřinu nevydrží a pak se diví, že ku konci sloky dechu nepopadá. Kde by se ho také vzalo!

V té věci jest vzorem ruská pěchota, kde zpěv jest obligátním. Tam nejlepší zpěváci přezpívají verš, jež za nimi opakuje celá družina sborem a tak střídají se, mají řádný oddech a nennaví se ani dost málo. U našich písní vojenských docela dobře to jde, an se tam zpravidla každý verš opakuje a mimo to vydrží se ještě mezi každým veršem 2—4 takty na př.:

(: U studánky stála, napájela páva :)
raz! dva!

(: Pověz mně má milá, Aninko rozmilá,
koho ty máš ráda :)
raz! dva!

Tak se také nejdříve, stále opakující předzpěvované, naučíme celé písně. O to, aby prvá četa nezpívala snad „Chodíval k nám, chodíval“ a druhá „Lví silou“, jak dodnes často se děje, postarali by se ovšem bratři vůdcové.

Dále nutno na počátku pochodu držovat zuřivost pěveckou (i trubačskou). Prvou hodinu zpívá se bez přestání, až s vrchu, až do vrchu; pak si bratři stěžují na sucho v krku a jdou jako mumie a bratři trubači nemají žádných slin. Inu ovšem, proč pak je hned na začátku vyfoukali he? —

Co se týče zpěvu na místě, tytéž jsou stesky. Mimo „Kde domov můj“, „Hej Slované“, „Moravo, Moravo“ a „Bývali Čechové“ (z nichž tyto dvě poslední přecházejí často hrozně dopadají) mnoho toho není, co našinci dovedou. A přece tolik písní u nás! Zpívá-li se „Na prej“, nebo „Složno, složno“, tu dvě třetiny bratří buď mlčí, nebo bručí si nářev, slov neznajíce. Veho nejvíce želim, jest, že slavnou husitskou „Kdož jste boží bojovníci“, nezná ani desátý z nás (sám jsem bohužel jeden z nich). A jest to přece chorál, jenž předem nám připadl v dědictví. Bratře Jene, hled — — „U Vonášků hrajou“

Otiskli jsme ze „Sokola“ článek nadvědovaný, psaný výborným perem K. Vaníčka, vědouce jak i u nás se úžasné málo a špatně zpívá, i že třeba v tom nápravě prospěšné. Pokud víme, pěstuje se zpěv pouze ve cvičárně Těl. Jed. Sokol v Chicagu kde se zpívá jednou v týdně vždy po skončeném cvičení čestném.

Incorporace Nár. Jednoty Sokolské.

Jednou z nejdůležitějších povinností spolků, které se pro vzájemné dobro a prospěch sloučí aneb sjednotí v ten způsob, by požívaly veskrz stejných práv, a tím svému účelu blahodárně prospěly, a které výkonnou správnou moc svěří silám ze svého středu zvoleným, jest zákonitě uznání a potvrzení hlavy té, kteráž pak májící i zřeteli úlohu na ni složenou, může před zákonem svých práv aneb práv jednotlivých odvětví hájiti aneb se jich domáhati pakli toho nutnost káže.

Taková hlava, soustředěná a záležející z odvětví rozptýlených, jest oprávněna dle předpisu zákonů rozličných států jsoucnost svoji potvrditi. Sjednocené spolky, mající za účel rozličné zásady,

jako skytání podpory pozůstalým po zesnulých členech, neb podporování omezených členů, aneb mající za účel zúšlechťení tělesných aneb duševních vloh svých členů, uznávají za dobré k tomu cíli svoji jsoucnost potvrditi.

K posledním patří též Nár. Jednota Sokolská, a její Výkonný Výbor, nedávno do Milwaukee přesídlený, uznal za dobré následovati příkladu jiných a tak Národní Jednotě Sokolské zákonitě trvání zabezpečiti.

Všeobecně bylo míněno, že Národní Jednota Sokolská byla incorporována, čemuž však nebylo tak.

V roku 1881 byla sice vyzvednuta incorporace státu Illinois, kde Výkonný Výbor právě sídlil, avšak ne pro Národní Jednotu Sokolskou, nýbrž pro „Vyk. Výbor Národní Jednoty Sokolské in the United States“, jak zní přesně a doslovně na výsadě (charteru) povolené.

Incorporace ta byla provedena údem Výkonného Výboru dle jeho dobrozdání, avšak nesprávně.

Výkonný Výbor, dle stanov Národní Jednoty Sokolské není těleso samostatné, nýbrž pověřená výkonná, rozhodující moc, zvolená Národní Jednotou Sokolskou k správnému vedení záležitostí jí se týkajících a mimo Jednotu nemůže si žádná jiná práva osobovati mimo ta, která jí stanovami jsou předepsána.

Dále ztratil Výkonný Výbor incorporací právo tím, že nebyl charter zanesen do knih recordera v Cook County, Illinois, kde státní zákon vyžaduje tak učiniti v 90 dnech po povolení incorporace. Jelikož nikdy nepřišlo Národní Jednotě Sokolské před zákony předstoupiti, nebyla tato mýlka nikdy odkryta.

Nynější incorporace Národní Jednoty Sokolské jest provedena pod zákony státu Wisconsinu a přesně dle znění jejich, zahrnujíc i dodatky a opravy na mimořádném sjezdu přijaté.

Účel a zásady jsou přesně dle stanov udány, dále jest oprávněna své sjezdy odvíjati a Výkonný Výbor přesídliti kamkoli jest výhodno do místa určeného na sjezdu zvoleném, a jest zákonitě oprávněna svých práv se dovolávati aneb je dle potřeby hájiti na patřičném místě. Zmíněná incorporace jak zní, platí jednou pro vždy. —

Nebudíž toto pojednání pokládáno co kritika poukazující na pochybení předchůdců Vyk. Výboru, naopak všechna čest budiž vzdána všem Sokolům, kteří svou prací a snahami se přičinili účel sokolský povznést a zvelebiti, ale sloužijí jen co vysvětlení výsad nyní správně potvrzených. —

A proto nyní, když smír opět zavládl v řadách sokolských, vzhůru bratři Sokolci znovu chutě do práce, hleďte každý za účel si ustanoviti, by řady sokolské do konce roku byly zdvojnásobeny, což velmi lehké. Jistě každý z nás zná jednoho neb více mladíků a mužů, kteří, když jim účel a zásady naše budou vysvětleny, s radostí se připojí do řad našich. Nepřestávejme však na jednom, pokračujme a sejme dále semeno, které celé národnosti české ku cti sloužiti bude.

Na zdar! Petr A. Waněček.

O úspěchu tělocviku.

Tak zvaný národ americký, jímž mínívá se lid obývající Spojené Státy jest nedostizitelným ve vynášení sebe sama, však kdo má příležitost pozorovati jej z blízka, ten ví, že vynáší se často bezdůvodně a bezprávně.

Nás co Sokoly, zajímá jak pěstuje se zde tělocvik a jaký pokrok se v něm jeví.

V tom ohledu nekřivdíme Američanům ani dost málo, napíšeme-li o nich, že jsou posud hrozně v tělocviku zanedbáni. Mnoha millionům Američanův úplně dostačí, mohou-li se pochlubiti činností Johna L. Sullivana, sami necítíce žádné potřeby tělocvik pěstovati.

Dle našeho mínění jest jejich zbožňovaný John L. Sullivan praprostým rváčem a k tomu ještě sprostším opilcem, však u nich pokládán jest za národního hrdinu.

My pěstujeme tělocvik ušlechtilý, abychom získali zdraví a sílu, Američané posud v tělocviku neviděli nic jiného nežli sport, v jehož různých odvětvích lze cvikem dosáhnouti jisté dokonalosti a touto pak nad jinými méně dokonalými vítězí, a tak si dobývají peněz nebo slávy.

Však doba řemeslných atletů zdá se, že ustupuje, a tělocvik dříve jen co surový sport zde známý počíná bráti na se jiné lepší tvárnosti. Přičiněním německých turnérů zdejších dostal se tělocvik na mnohých místech do škol veřejných, čímž mu pevný základ do budoucnosti jest položen, i zaručeno mu další rozšíření, neboť věc tak dobrá a prospěšná jakou jest tělocvik, jistě si dobně všeobecnějšího rozšíření, má-li zdejší lid jen poněkud smyslu pro své zdraví a pro své sebezachování.

Vedle turnérů, kteří jsou živlem svobodomyšlným, nalezl tělocvik vydatné podporovatele v americkém kněžstvu, kteří žel nepodporují ho pro jeho výborné účinky, jakých na tělo lidské jeví, nýbrž k vůli tomu, aby popřávajíce mládeži ku cvičení vhodné příležitosti, mohli tuto snadno v porobu svoji uváděti.

Kněžstvo v této zemi jako všude jinde má za úkol lid ujařmovati a jej otročiti, co se pak týče volby prostředků jak toho dosáhnouti, tu dovedou naléztí vždy ty pravé.

Velmi rozšířenou organizací po Spojených Státech jest tak zvaná „Y.M.C.A.“ (Jednota křesťanských mladíků), a v té nejlépe jest znáti, jak kněží tušíce, že tělocvik nalezne zde všeobecnější obliby, snaží se připravit vše, aby nikdo z jejich věrných nemusil vyhledávati příležitosti ku cvičení jinde, než ve cvičárně pod dozorem jejich řízené.

Ještě r. 1882 v zmíněné jednotě tělocviku neznali, nyní však různé její spolky mají pěkné tělocvičny, v nichž dobře placení učitelé tělocviku cvičí jejich členy.

Kněžím a jich pomocníkům v „Y. M. C. A.“ jest ovšem snadno pro tělocvik horliti, neboť znamenité působení jeho na tělo i na ducha lidského samo mluví za sebe, získávajíce každého rozumného mladíka.

Zajímavost jest jak lidé ti z tělocviku dovedou pro sebe tlouci kapitál. Oni vykládají, že již dávno zde byl tělocvik pěstován, však největší obtíž při něm byla ta, že mnozí atleti byvše oddáni ďáblu byli v nepřízni u křesťanských mužů a žen. Chtějí-li nyní kostelní spolky naplniti lavice ve svých kostelích jinochy, tu prý musí tyto získati podporováním jejich záliby v tělocviku. „Od té doby co jest tělocvik pěstován v zdejších kolejiích (vyšších školách) nepravost a zhýralost jejich žáků byly zredukovány na míru nejmenší,“ volají křesťanští zastanci tělocviku a my dáváme jim v tom za pravdu, vědouce určitě, že tímto tvrzením nelhou.

Jest to veliký úspěch tělocviku, když zastávají se jej kněží, neboť ti by se oň jistě nestarali, ano byli by proti jeho pěstění, kdyby netušili že v této zemi dosáhne jednou všeobecné obliby.

O zasílání „Sokola Amerického.“

Dosud bývalo zvykem, že jednatel V. V. N. J. S. rozesílal Sokol Americký, v balíčkách adresovaných tajemníkům sborů, patřících k N. J. S. V každém takovém balíčku bylo tolik výtisků t. l. tomu kterému sboru zasláno, kolik členů sbor takový právě čítal. Tento způsob rozesílání našeho časopisu se neosvědčil, a to pro mnohé vady a nedostatků. —

Poštovní úřad není povinen dodati adresátu zásylku těžší. — Z té příčiny oznámí mu pouze, že pro něho došla zásylka, jež na poštovním úřadě proň leží. Chce-li adresát zásylku oznámenou obdržeti, musí si pro ni na poštu dojíti a tam si ji vyzvednouti. Ne každý tajemník sokolského sboru, jsa ve dne práci zaměstnán, má volnou chvíli dojíti si na poštu pro zaslaný mu balík časopisu našeho. Tu nelze se diviti, když v případě takového cestu svou na poštu odloží až na příhodnou chvíli.

Tak zdržela se celá zásylka již dvakráte; jednou ji zdržela pošta, nedoručivši ji hned po obdržení, po druhé zdržel ji adresát nedošed si pro ni na poštu hned po její oznámení.

Způsob, jakým pak Sokol Americký byl jednotlivým členům sboru rozdělován, byl velmi nevýhodný a nedostatečný. V některém sboru práci tu obstarával tajemník, v některém měl ji na starosti zvláště k tomu ustanovený rozesýlatel neb roznášec. Takový vzal obyčejně obdržení balík Sokola Amerického do tělocvičny v hodinu cvičení a tam pak podělil přítomné Sokoly. Výtisky, jež mu po tomto podělení zbyly, uložil pak obyčejně do skříně, aby se z nich mohli podělit ti Sokolové, kteří dostaví se do některého z příštích cvičení, byvše při prvním podělování nepřítomni.

Některý svědomitější rozdělovatel časopisu vzal s sebou nerozdané výtisky ještě do schůze sborové a tam podělil pak jimi ty Sokoly, kteří si toho přáli.

Ty výtisky, co ještě po tomto rozdělování zbyly, byly uloženy pak do skříně neb pohozeny někde na skříně a tam klidně zůstaly obyčejně ležeti.

Jen výmínečně některý zvláště svědomitý rozesýlatel dbal toho, aby každý člen jeho sboru obdržel vždy každé číslo Sokola. Takový znamenat si komu dal Sokola Amer. ve cvičirně a komu ve schůzi, a přebývající výtisky zaslal pak poštou těm, jimž náležely, neb jim je dal do domu doněsti.

Z uvedeného jest zřejmo, že bývalý zmíněný způsob rozesílání t. l. nikterak dokonalým nebyl. Chceme-li aby všichni Sokolové t. l. četli, musí býti o to postaráno, aby též všem v čas a jistě byl doručen.

Tím přáním vedeni byli zástupci jednotlivých sborů na mimořádném sjezdu v Clevelandu, když se usnesli, aby Sokol Americký byl zaslán členům N. J. S. jednotlivě, přímo na jejich adresu, a rozesílání to aby obstarával pořadatel jeho.

Tento způsob rozesílání t. l. bude mnohem rychlejší, výhodnější a také bezpochyby i levnější. Třeba ovšem aby z každého sboru byl zaslán pořadatel t. l. úplný a správný seznam adres jeho členů.

V. V. přihlížeje k usnešení clevelandského sjezdu o rozesílání t. l. požádal sbory aby zaslal každý úplný seznam adres svých členů pořadatel t. l. a zároveň aby takový adresář byl zaslán též jednateli V. V. *) Dosud teprve ze sedmi sborů byly zaslány žádané adresáře, kdežto 10 sborů posud tak neučinilo. Záležitost tato neměla by býti žádným sborem zbytečně zdržována.

Sjezd to usnesl, aby Sokol Amer. byl každému jednotlivému členu N. J. S. přímo na jeho adresu zaslán, i jest to povinností všech sborů aby učinily čeho třeba, aby usnesení to bylo prováděno. Aby pro příští dobu bylo usnadněno tajemníkům sborů oznamování změn adres členů jejich sboru a oznamování nových členů, dal V. V. natisknouti poštovní lístky, jedny s adresou jednatele V. V. a druhé s adresou pořadatele t. l. Tyto lístky jsou rozeslány sborům a tu tajemníci jejich potřebují lístků těch v pravý čas používat, aby každému členu jejich sboru buď se přestěhovavšímu neb nově přistouplému bylo zajištěno, že dostane se mu Sokola Amerického v čas.

Dosud jsme věděli, že t. l. byl Sokoly našimi málo čten, však zároveň jsme i věděli, že některým Sokolům t. l. někdy po delší dobu vůbec dodán nebyl. Doufejme, že nyní, až každý Sokol obdrží každé číslo t. l. v čas, obětuje též každý budoucně chvíli tomu, aby si je přečetl.

*) P. r. V adresáři pro V. V. má býti udáno též stáří každého členu, jeho zaměstnání a čas kdy ku sboru přistoupl.

Sokol americký.

* Těl. Jed. Sokol ve Westfield Mass. přijata byla dne 1. t. m. do svazku Nár. Jed. Sokolské. Čítá tato jednota, čítajíc 19 členů, vlastní pěknou tělocvičnu. Kolikaleté již působení její bylo vždy zdárné a záslužné. Vítáme srdečně Sokoly Westfieldské v bratrský náš kruh N. J. S. Na zdar!

* Těl. Jed. Sokol Fuegner v Chicagu, čítajíc 35 členů, podala V. V. žádost o přijetí do N. J. S. Na zdar!

* Tělocvičná Jednota Sokol Tyrš v Chicagu pořádá dne 19. t. m. slavnost odhalení spolkového praporu, k níž pozvány jsou veškeré české a polské sokolské sbory chicagské.

* Ku podpoře povodni stíženým krajanům v Čechách věnovaly: Těl. Jed. Sokol ve Wilber Neb. \$100; Plzeňský Sokol \$70.25; Těl. Jednota Sokol v St. Louis Mo. \$50; Těl. Jed. Sokol v Chicagu \$40; sbor Věrní Bratři v Milwaukee pořádal k výše zmíněnému účelu divadelní představení a Rolnická Těl. Jed. Sokol na Brush Creek, Saline Co., Neb. výlet.

* Těl. Jednota Sokol Tyrš v Chicagu uspořádala dne 17. m. m. v 58. výroční den narozenin Miroslava Tyrše skvělý dýchánek, jehož účastnily se chicagské sbory Sokolů a Sokolek deputacemi.

* Ve sboru Věrní Bratři v Milwaukee byl založen sbor bubennický.

* Čes. Amer. Sokol pořádá v dnech od 29. t. m. do 2. listopadu výstavu.

* Těl. J. Sokol v South Omaze, Neb. pořádala dne 5. t. m. veřejné cvičení.

* Plzeňský Sokol v Chicagu usnesl se svolati mimořádnou schůzi v den 20. t. m., v níž se má rozhodnouti o stavbě nové tělocvičny, o níž již po delší dobu se jedná. Plzeňský Sokol čítaje přes 280 členů velenutně řádnou cvičirnu potřebuje, neboť místnost, v níž nyní cvičí, nikterak k účelu tomu se nehodí ani zařízením ani prostorou. Čím dříve Plzeňský Sokol se stavbou tělocvičny počne, tím více získá. Mníme ovšem že pomýšlí postaviti „tělocvičnu“ a nikoli nějaký „Hall“, v němž kout, jehož k ničemu nelze upotřebiti jest věnován tělocvičně a pěkné, vzdušné a prostorné místnosti na saloon a na tančírnu.

Písemnictví.

„Sborník Sokolský“, oblíbený to sokolský kalendář bude vydán pro rok 1891 redakcí y. A. Prágra v Kolíně počátkem příštího měsíce. Každý Sokol americký měl by si jej zaopatřiti, neboť obsahuje četbu pro každého Sokola velmi cennou a prospěšnou. (Objednati lze jej u pořadatele t. l. Cena jeho, pěkně vázaného bude 50 centů za výtisk.)

DOPISY.

(Ze sboru „Plzeňských Sokolek“.)

Těšíváme se obyčejně z toho, že se počet našich členkyň vzrůstá, i z toho, že cvičení naše jsou poněkud v uspokojivé míře navštěvována, však nesmíme při tom zapomínati že všecken ten pokrok, jehož dosud jsme se dočinily jest pranepatrným uvážíme-li kam snahy naše směřují. Cílem naším jest dosáhnouti toho, aby každá dívka a žena česká jevila živý zájem o tělocvik, aby každá dle možnosti a dle skutečné potřeby též tělocvičně činnou byla, krátce řečeno, aby každá dívka česká byla vychována v Sokolku. Za těmiž ideály, za jakými spějí Sokolové i my musíme se bráti, a zasazují-li se praví přátelé národa českého povzněsti jej k dokonalosti a samostatnosti Sokolstvem, chtějíce aby toto proniklo celý český národ tak, aby každý kdo Čechem slouiti chce, musil býti Sokolem, tu i my jen tenkrát s pokrokem svým co Sokolky budeme u cfe, až každá Češka bude též Sokolkou.

„A byt i cesta daleká, ta Sokolka neleká“, hlásá sokolská píseň, a slova ta mají nám připomínati že i my, třeba víme jak daleko posud jsme vzdáleny svých cílů, nesmíme se strachovati před obtížemi, které nás očekávají na neschůdné dosud dráze Sokolek, na které jest nám bojovati se zastaralými náhledy, s předsudky, nevědomostí a na mnoze snad i se zjevnou nepřizní.

Již sice počíná vítěziti náhled že by žádná dívka neměla vyrůstati nepřestávajíc tělesných cvičení; již se počíná uznávati, že dívka řádným cvičením nabývá tělesné pružnosti i že dívčí duch též vlivem tělocviku se osvěžuje a bystří, však dosud se velmi málo činí aby v praksi se v hojnější míře náhledu a uznání takového popřelo skutečného provádění. Ženský tělocvik dosud stojí všude na slabých nohou a i v našich sborech Sokolek, které jsou přece sbory tělocvičnými, nenalézá posud toho ocenění jakého zasluhuje.

Mnohem více mělo by nás cvičiti než nás dosavade cvičí. Měly bychom přemýšleti o tom, jakými prostředky by se dal dosud úzký kruh pěstitelek tělocviku rozšířiti. Každá ze cvičících Sokolek měla by si to vytknouti za úkol, že získá aspoň jednu ze svých známých družek cvičení a každá ze Sokolek vůbec, měla by též takový úkol sobě ustanoviti. Tím by počet náš během krátké doby byl zdvojnásoben; a to byl by pokrok jistě značný. Musíme pině agitovati pro věc sokolskou, pod jejíž prapor jsme se přihlásily. Tužme se!

Emma Bidlas-ova,

členkyně „Plzeň. Sokolek“.

V Chicagu, dne 22. září 1890.

(Ze sboru Čes. Am. Sokolek.) Ráda tuto sděluji, že sboru našemu dobře se daří i že pokračujeme celkem, neboť jak cvičení tak i schůze naše jsou pilně navštěvovány. Jest však žádoucí, aby bylo nás více na počet. V nejbližším okolí síně Čes. Amer. Sokola, v níž cvičíme, jest četný počet dívek českých, jimž by tělocvik byl velmi prospěšným, ale ony nedbají o to aby si zdraví své utužily. Mníím, že by každá česká dívka měla býti Sokolkou, vždýt mimo pěstování tělocviku mají sbory naše pracovati též na poli národním a tu by mezi námi neměla chyběti žádná z dívek, které není vše co české úplně lhostejným. Jak vydatně mohou sbory naše u veřejnosti dobrou pověst jmenů českému získávati a tím národnosti naší prospěti, ukázalo se dobře veřejným společným cvičením sokolským, které dne 7. m. m. Sokolstvo chicagské uspořádalo a jehož se cvičící členkyně sboru našeho též činně účastnily. Po tomto cvičení byly anglické časopisy plně chvály o českých Sokolech a zvláště o Sokolkách, i uváděly při té příležitosti jak Čechové s láskou pěstují tělesná cvičení nejen ve vlasti své, ale i v zemi cizí, kde jich jest poněkud značnější počet žije. Dnes, kdy v celém vzdělaném světě pokládá se pěstování tělocviku za práci zušlechťující tělesně i duševně toho, kdo se jí věnuje, pohlížej se i na národ, který cvičení tělesných si hledí a jim pilně se věnuje, co na národ pokročilý, ušlechtilý, který snaží se sebe povznést k možné výši dokonalosti lidské.

Praktičtí Američané již z vlastní zkušenosti poznávají značnou cenu tělocviku, i zavádí ho do škol a přihlížejí k tomu, aby mládež americká neupadala na dále tělesně jak dosud se dělo, nýbrž aby ušlechtilým tělocvikem se tužila a tak sobě nejen zdraví ale i statečnost tělesnou v příhodném čase do budoucnosti zajistila.

Kdy chválí nás časopisy americké za to, že pěstujeme tělocvik, tu měly bychom též toho dbáti, abychom si chválu tu zasloužily. Proč nemělo by býti Sokolek aspoň tolik, kolik jest Sokolů, když ne více! Jak víme není ani Sokolů daleko tolik co mohlo a mělo by jich býti a nás jest proti nim nepoměrně málo. Což pak nám dívkám není tělocvik tolik potřebný jako jiných? Mníím, že právě dívkám jest tělocvik téměř nevyhnutelnou potřebou, zvláště pak těm, kteréž ku práci při práci po celý den seděti. Jen kdyby to již chtěly jednou dívky naše na-

hlédnouti a věnovaly nějakou tu prázdnou chvíli k upevnění svého zdraví cvičením sokolským. Kéž by teď po onom zdárném společném vystoupení našem, jež nám bylo událostí slavnou, rozmnožily se řady naše novými četnými členkyněmi, které by z přesvědčení staly se Sokolkami. Na zdar! Emilie Ledvinkova.

V Chicagu, dne 30. září 1890.

(Z Plzeňského Sokola.) Opět po delší době musím napsati něco ze středu našeho, aby se nemyslílo, že jsme usnuli v spánku spravedlivých, když o nás dlouho jste ničeho nečetli. Především musím zmíniti se, že pořádali jsme dne 21. září veřejné cvičení, které setkalo se se zdarem jak finančně tak i provedením programu cvičebního.

Prvním číslem byl prostocvik Sokolek, který byl proveden bezvadně a to z té příčiny, jelikož byl již cvičen při veřejném vystoupení v budově 2. pluku státu milice dne 7. září. Ostatní čísla jako cvičení II. čety na bradlech a III. čety na koni na šif bez madel byla též hladce provedena, což dosvědčoval častý potlesk obecenstva.

Vystoupení cvičitelského sboru bylo i tentokrátě důstojné. Cvičení prováděna byla velice obtížná a to bezvadně.

Zejména se líbil náš Kulíček — který byl tento večer ve zvláštní náladě — svými odskoky a poklonami za potlesk jemu věnovaný.*)

Ku konci sestavena byla sokolská skupina, které se účastnili Sokolové v stejnokroji, jakož i Sokolky v stejnokroji, a pak Sokolové a Sokolky v obleku cvičebním. Skupina poskytovala pohled při bengálském osvětlení velice malebný a viděti Sokoly v jich „práci“ oku velmi lahodilo.

Zmíniti se musím zároveň, jak daleko pokročili jsme s myšlénkou postaviti tělocvičnu, ač raději bych o tom pomlčel, jelikož s ničím valným pochlubiti se nemůžeme. Kdybychom chtěli, mohli bychom stavět, ale to nešťastné „kdyby“ ničť a rozbijí veškeré dobré plány a naděje. Nešťastí hlavní je to, že se nemůžeme shodnouti jakou sň bychom stavěli, jedni by chtěli pouze cvičírnu a to jsou členové činní, jiní by chtěli cvičírnu i s jevištěm pro divadelní představení a na to poslední je zase velmi málo peněz.

Co se mého náhledu týče, byl bych rád, abychom měli pouze tělocvičnu a nic jiného; na divadla je tady síň dost a my žádného divadla nepotřebujeme. Síň beze všech ozdob, jež by záležela pouze ze čtyř zdí a střechy a nějakého okrášení pouze na průčelí by mnoho nestála a my bychom mohli se stavbou takové snadno zařít.

Co se týče plánů, na ty bychom ani nemusili vypisovati konkurs, jak bylo z počátku mněno, my dostaneme plán zdarma a tuším, že budeme s ním všichni spokojeni.

Br. F. C. Layer sám slíbil výboru na postavěni tělocvičny, že plán vypracuje a to úplně zdarma. Ze plán uspokojí všechny, jest jisté, neb co Sokol činný, který si leckdy do cvičení zajde trochu se „protáhnout“ už ví, jakou by měla cvičírna býti, a jak by měla býti zařízena. Když máme tedy nabídku slíbenou vezměme ji a pospěšme.

Br. F. C. Layer dle plánu vypočítal, že bychom mohli postaviti cvičírnu asi za \$8000 neb \$9000 a to bychom mohli snadno podniknout a nemusili bychom se obávat, že to nezmůžeme. Já to vysvětlím hned. Předně máme dva loty, za které jsme zaplatili celkem \$5.200 a necháme-li je jako dosud ležeti ladem, ztratíme každým rokem úrok z těch \$5.200 a sice v obnosu \$312, které jsou jako vyhozeny.

Dále pořádáme do roka průměrem asi 6 zábav a z každé musíme dát \$35 co nájem ze síně, což dělá ročně na \$210.

Dále platíme nájem měsíčně \$16 a to dělá ročně asi \$192, tedy celý obnos vydání obnáší asi na \$400 a ztráta úroků z prázdných lotů 312, dělá tedy dohromady \$712 každý rok, čeho by nemuselo být, kdybychom vzali tužku a papír a vypočítali si to.

Kdybychom se vypůjčili na stavbu \$8000 neb \$9000, tedy úrok z těch peněz co bychom platili

*) P. r. Již několikrát bylo v t. I. poukázáno k tomu, že děkovaní se poklonami za potlesk jest neprístojností, která nemá mezi námi naléztí místa.

byl by asi okolo \$500 ročně, tak že bychom ještě získali, zvláště kdybychom pronajímali síň též jiným spolkům. A jakou výhodu a pohodlí bychom udělali sobě, jak zavděčili bychom se obecenstvu, které chce věděti, jestli kdy vůbec jakou cvičírnu stavěti budeme.**)

Vždýt tím bychom prospěli sami sobě nejvíce, naše řady by zímohutněly a sesílly a toho my hlavně máme dbáti, abychom hleděli přiváděti tu mladou chasu pod prapor sokolský.

My stále apelujeme na obecenstvo, aby něčím přispělo na cvičírnu a sami neděláme žádného kroku, aby jednou obecenstvo vidělo, že snahy a tužby naše jsou upřímné.

Onehdy jsem četl v časopisu Sokol Pražský a viděl jsem v něm nárys tělocvičny. Plán byl nejprve zhotoven a snímek jeho otištěn v Sokole abys e vědělo a vidělo na co se vlastně sbíráti má. My chceme stále stavět ale plán nechceme dáti dosud udělati. Nechme té liknavosti již jednou a přikročme ku práci činné jako Sokolové, kteří se nelekají žádných překážek a uvidíme že to půjde.

Já nepovídám toto pouze sám, ale tlumočím city většiny členů, kteří po léta jsou činnými, jak v tělocvičně tak i při různých výborech.

Doufám, že sbor se vzchopí a začne pracovati s chutí a nenechá si ujíti příležitosti, která se nám naskytá. Držme se hesla „Mužně v před“ a půjde to. Na zdar!

J. L. Voborský.

**) P. r. A které jí také nevyhnutelně potřebují, neboť dosavadní cvičírna daleko nedostává, aby v ní mohlo cvičiti tolik dítek českých, kolik by jich skutečně cvičilo, kdyby měly kde.

V New Yorku, dne 10. října 1890.

Již dosti dlouho nezmínil jsem se o činnosti naší, čekaje zdaž někdo z členů našich tak učiní. Vřak sotva bych se dočkal, a proto dovolím si podati těchto několik řádků o tom, jak to u nás chodí. Po dvouměsíčním odpočinku o t. z. prázdninách, započal opět nový ruch v cvičírnicích našich. Cvičírna hořejší jest téměř cvičícími přeplněna, neb není tak prostornou jak by bylo třeba. Ačkoliv zprávy ještě z posledního měsíce všechny po ruce nemám, přec možno říci že tu cvičí 50 členů a 20 čekatelů. V dolejší cvičírně jest rovněž dosti živo, neb cvičírnu tuto navštěvuje též na 20 členů a 15 čekatelů. Záků možno čítati na 100 v obou cvičírnicích, v hoř. 65 a v dol. 35. Tudíž není možno stěžovati si na nečinnost, jen kdybychom měli vlastní tělocvičnu, o kterou po několik let již pracujeme. Vřak práce naše jest dosud bezvýslednou, neb není to lehkostí v městě našem něčeho podobného se domoci. Radili jsme se s právníkem, zdaž vydati by nám bylo možno dlužní úpisy, však tu setkali jsme se s nezdarem, neboť bychom musili míti tolik kapitálu, na jaký bychom chtěli ony dlužní úpisy vydati. Tolik však Jednota naše nemá. Protož nám bude hledati cestu jinou. Více snahy neškodilo by našim členům, pak pohlíželi bychom nadějně do budoucnosti vřříc. Jsmet zvyklí spolehati se jeden na druhého, v čemž spočívá veliká vada. Stůjmež zde všickni s pomocnou pravici a pak zdar nás jistě nemine!

V sobotu dne 11. října pořádá Jed. naše skvělý banket na oslavu výročnice zaražení Jednoty naší, k němuž již nás záb. výbor různé připravil, aby byl program co nejrozmantější. Při této příležitosti odměnění budou též čtyři členové, v minulém roce nejpilnější. Zde opět sejdeme se snad všichni, bychom pokochali se v přátelském kruhu našem. Jest to jedna pouze zábava do roka, kde po sokolsku sobě můžeme projevit ty city bratrské lásky s větší vřelostí a upřímností. O výsledku zábavy té zmíním se později.

Dočet se o náhledech ohledně zvětšení časopisu našeho, chci se zmíniti o tom též několika řádky. Byv vyslancem při sjezdu clevelandském, byl jsem též zvolen do výboru tělocvičného, do výboru, jenž měl jednati o časopisu a pod. Nebyl jsem žádným odborníkem v tiskařství, bych mohl říci že to neb ono by bylo lepší. Přední zřetel měli jsme, by časopis byl zvětšen a aby byl po způsobu Sokola Pražského, tedy v obalu. Uznávám nyní, že by oznámky na obale tolik nevynesly co by vlastně stály. Ačkoliv to sjezd přijal, připojil bych se též k návrhu, po-

danému časopisem „Svornost“.*) Kdyby se byl řádný zřetel na to vzal po odporučením výboru, mohlo to být opraveno již na sjezdu. Však vše jest již hotová a tak závažnou snad nebude by nám záleželo tak na onom obale a proto doufám, že Jednoty nebudou mítí ničeho k namítání, pakli v obale náš Sok. Am. nebude. Však též bych byl náhledu, by užito bylo drobnějšího písma, by skutečně zvětšen byl časopis o čítačí látku, neboť nyní má být časopis náš menší, totiž 11x9, rámeček pak nemusí býtí tak široký jako jest nyní a následkem toho se do stránky podobné vtěsná právě tolik četby jako jest tam nyní, a pak o ony 4 stránky bude jistě časopis větší, prozatím k uspokojení nás všech.

Mohu tlumočiti za Jednotu naši, že jí na onom obale tolik nezáleží a jsem si jist, že ni Jednoty jiné nebudou mítí co namítati, a že uspokojí se jen když bude list náš řádně redigován jako až dosud.

Dále se chci zmíniti o okrskovém závod. cvičení německých turnerů v New Yorku, které odbyvali dne 21. a 22. září ve Washington Parku. Závodilo jich celkem na 250 a cvičilo se na veškerém náradí. V neděli prováděny různé výkony školní na náradí, každé družstvo samo statně o cenu. Později provedeno totéž cvičení s tyčemi v celku. Cvičení toto provázáno bylo hudbou a zpěvem, (200 zpěváků zpívalo). Vše provedeno zdařile. V pondělí o 7. hodině ranní započaty byly závody v plování. Pak odebraly se závodníci do parku, kde pokračováno v závodech dalších, které trvaly po celý den. Večer byli pak vítězi odměňováni. Komu ceny připadly nedočkali jsem se. Pořádek, který panoval při cvičení po oba dny, byl vzorný a vše šlo ladně a přesně. Při příležitosti podobné by členové naši poznali jaká kůže a dochvilnost při takovémto vystoupení veřejném má býtí. Obeceňstva zde shromážděného bylo kolik tisíc po oba dny, čímž toto podalo důkaz, že oceňuje snahy turnerů. Kéž i národ náš věnuje nám tolik přízně a sílí nás k další práci naší na roli národní. Na zdar!

Aug. Tesar.

*) P. r. „Svornost“ ze dne 15. září t. r. psala o zmíněné záležitosti: „Jak známo usneseno bylo v mimořádném sjezdu sokolském, aby úřední orgán „Sokol Am.“ byl zvětšen na 12 stránek. Nyní ukázalo se, že zvětšením takovým by se mnoho nezískalo a Jednoty mají do nového roku o tom rozhodnouti. My trváme při svém návrhu, jaký dávali jsme některým Sokolům před sjezdem, jehož ale, jako mnoha jiných, nebylo povšimnuto. Kdyby na místo zvětšení pořadatelů dovoleno bylo zaopatřovati pro list ilustrace — na př. podobizny vynikajících Sokolů českých, scény z veřejných cvičení, vítězná družstva z hlavnějších závodů, sokolské budovy atd. — stal by se list mnohem zábavnějším a hledanějším i mimo řady sokolské. Přáli bychom si, aby některý sbor neb jednotlivec návrhu tohoto si povšiml a ostatním Jednotám i Výk. Výboru jej předložil.

V Chicagu, dne 1. října 1890.

Kdo byl přítomen společnému veřejnému cvičení Sokolstva chicagského dne 7. m. m., ten jistě v duchu sobě pomyslí jak by to bylo pěkné, kdyby Sokolstvo naše bylo trvale v jeden

celek spojeno. Leč taková myšlenka zůstane pouhou myšlenkou a je-li i vyslovena, tu zůstane pouhým vysloveným přáním. Měli jsme tu již dosti návrhů na spojení chicagského Sokolstva, ale žádný z nich posud k ničemu nevedl. Nevím zda kdy se toho dočkáme, abychom uviděli Sokoly naše sdružené aspoň částečně, což pak potom úplně. Marné všechno mluvení jak by to bylo krásné kdybychom byli spojeni, to jsou jen samé „kdyby“, a obávám se, aby při těch „kdyby“ nezůstalo. Kde to vězí, že se nespojujeme, to víme. Těžko se ovšem spojovati, kdy ani v jednotlivém sboru není vše jak by mělo býtí.

Tak na př. v našem sokolském sboru jeden člen má zášť na druhého, místo co všichni by měli se milovati navzájem a tvořiti jednotlý celek. Jsou to smutné poměry, kdy se ve sboru nesmí mluvití pravda a kdy Sokol pro pravdu se hněvá. Poukaž na ty, co se přidružují sboru pouze k vůli obchodu a jest zle. Napiš pravdu do našeho časopisu a jest opět zle. Rekní pravdu a jest oheň na vrch střeše. Ozve-li se ve schůzi a zmíní-li se o něčem co se někomu nelíbí, jest zase zle. Snaž se prospěti svému sboru co nejvíce, plat své příspěvky a „výboruj“ při všech zábavách a při tom pěkně mlč a nech vše běžet. Namítne se, že každý sbor má své stanovy a dle těch že se musí ve všem svém jednatí řídití. Ovšem že máme stanovy, jenom že se podle nich nejedná, a člen se jich marně dovolává když potřebuje zastání, jednal-li dle jejich příkazu.

U nás máme zvolený výbor na opravu stanov a tento výbor se od nového roku ještě jak se patří ani nesešel. Tak to chodí u nás do nekonečna, samý jenom nepořádek! A to má také býtí ve spolku sokolském?!

Kéž by jednou již se nahlédlo, že musí se vše vésti řádně co má prospívati a tedy že i ve spolku sokolském všechny záležitosti musí býtí vyřizovány svědomitě a pořádně, má-li spolek takový prospívati. Pokud Sokolové sami sebe nepoznají a pokud nevymýtí ze svých spolků co jim jest na škodu, potud to nepřivedeme k žádnému cíli.

Bylo by na čase, abychom se snažili polepšiti se. Na zdar!

Fr. Krejčí, člen Čes. Am. Sokola.

V Chicagu, dne 3. října 1890.

(Z Čes. Am. Sokola.) Dne 14. m. m. účastnili se někteří naši cvičící členové výletu „New City Athletic Clubu“, jenž se odbyval do Columbia Parku, kdež na vyzvání měli se naši měřiti s členy Active Athletic Klubu, v oblíbeném americkém zápasu v přetahování.

Zápasilo se o cenu, již daroval New City Athletic Club, a sice o krásný prapor, na němž stkví se v zlatém písmě nápis: „Darováno New City Athletic Klubem, vítězům v přetahování, dne 14. září 1890“; a naši hoši vyhráli. J. Krizan.

Řádná schůze V. V. N. J. S. v Milwaukee.

V Milwaukee, dne 1. října 1890.

Schůzi zahájil starosta A. Kolman. Přítomen nebyl Sok. H. Kratochvíl. Čten a beze změny přijat byl protokol z předešlé schůze.

T. J. Sokol ve Westfield, Mass. přijata s 19 členy dnešním dnem do svazku N. J. S.

T. J. Sokol Fuegner v Chicagu s 35 členy se přihlásila o přijetí do N. J. S. Jednatel V. V. poukázán dáti o přihlášce té vědomost všem k N. J. S. patřícím sborům v Chicagu.

T. J. Sokol v So. Omaha zaslala své stanovy k prozkoumání, tyže odkázány výboru.

T. J. Sokol Omaha zaslala zprávu příjmů a vydání při posledních závodech. Čistý výtěžek byl \$106.40, polovinu téhož, \$53.20, připadající V. V. zadržel zpět ku krytí výloh vyslanec do sjezdu J. Rosického, jehož účet \$73.50 obnáší a V. V. má tudíž ještě \$20.30 doplatiti.

Sbory, kteréž sobě výlohy pro své vyslanec při zasílání čtvrtletních poplatků k V. V. strhly, má jednatel požádat o kvitance.

Sbor V. B. Sokol v Milwaukee dal svůj souhlas o vydávání S. A. příštího roku o 12 stránkách bez obalu.

T. J. S. Praha žádá za posečkání čtvrtletních poplatků do příštího čtvrtletí. Žádosti vyhověno. Stanovy T. J. S. St. Louis potvrzeny, jelikož se shodují se stanovami N. J. S.

Výbor na prozkoumání soudcovských listin z omažských závodů podal zprávu, že sice nalezl malé chyby v součtech, ale to tak nepatrné, že na cenách, jak byly v S. A. udány, ničeho nemění. Jednateli uloženo vyplniti diplomy a zaslati je dotyčným vítězům.

Výbor ku prohlédnutí knih podal zprávu, že nalezl v těchto rozličné mylky, kteréž hlavně zavineny byly zasíláním chybných čtvrtletních zpráv jednotlivých sborů a pak vedením špatného adresáře. Jednatel má sbory, v jejichž účtech chyby se nalezly, na ty samé upozorniti a v pořádek uvéstí.

By na příště všem chybám se předešlo, má jednatel sbory požádati o řádný seznam jich údů a dle toho správný adresář sestaviti. Jméno každého sboru, kterýž by žádoval té v době přiměřené nevyhověl, má pro nevykonání povinností uveřejněno býtí v S. A.

Jednatel žádal, by V. V. dal tisknouti kvitací listky ku kvitování zaslaných od sborů poplatků, dále listky ku oznamování jednateli jakož i pořadatel jmen a správných adres nově přijatých údů. Uzavřeno každých těchto listků 1000 exemplářů objednat. Dále povoleno zakoupiti listy ku otiskování dopisů, opraviti razítka a dáti zřídití skřín k uložení majetku V. V.

Příjem:

Vstupné T. J. Sokol ve Westfield, Mass.	\$10.00
V. B. Sokol se čtvrtletní zprávou	16.00
Výtěžek ze závodů omažských	53.20
Předplatné na S. A.	—50
Úhrnem	\$79.70

Vydání:

Za tisk S. A. č. 9 a poštovné	\$ 33.21
Za soudcovské listiny k min. závodům	1.50
R. Hurtovi, soudci závod. v Omaze	32.45
J. Jurky jízdné a výlohy do soudce závodního do Omahy	32.20
Za skřín pro majetek V. V.	8.02
Za razítko V. V.	3.25
Za 1000 navrhujících listin	5.00
Poštovní a jiné vydání jednatel	3.86
J. Rosický, vyslanec do sjezdu	73.50
Úhrnem	\$192.99

Hotovost V. V.

Přebytek z minulé schůze	\$668.66
Zbývá na hotovosti	\$555.37

Adresář Národní Jednoty Sokolské ve Spojených Státech.

VÝKONNÝ VÝBOR: Ant. Kolman, starosta; Tomáš Gresl, náměstek starostův; P. V. Šisler, jednatel (334—11th St.); Karel Jiran, tajemník; F. Kaplan, pokladník; A. Pittner, J. J. Šisler, Fr. Moudrý, H. Kratochvíl.

Česko-Americký Sokol, Chicago. F. Kašpar, 537 Blue Island Av.

Pilsenský Sokol, Chicago; taj. Otto Chvalovský, 601 Centre Ave.

T. J. S. Sokol, St. Louis, Mo.; taj. Jan Tříška, 1867 So. 11th St.

T. J. Sokol, Chicago; taj. J. E. Zárobský, 204 W. 12th St.

T. J. Čechie, Chicago; taj. Petr Churaň, 47 Emma St. Chicago, Ill.

Věrní Bratři Sokol, Milwaukee, Wis.; P. A. Vaněček 686 6th St.

T. J. okol, Omaha; taj. J. A. Hospodský care of Pokrok Západu

T. J. S. Praha, Town of Lake, Ill., taj. T. Vonásek, 4736 Wood St.

Těl. Jed. Sokol, New York; jednatel Tom. Beneš, 1072 First Ave.

Sok. Jed. Blesk, Baltimore; jednatel V. J. Šimek „Bohemia“ Broadway & Barnes St.

Těl. Jed. Buďovoj, Detroit, Mich.; jedn. J. Janeček, 698 Antonine St.

S. J. Svornost, Morrisania; jednatel Fr. Karásek, 953 Tinton ave. near 163rd St. N. Y. City.

Jed. Tyrá Cedar Rapids Sokol, Cedar Rapids Ia.; K. Mojžíš 190, 12th avenue.

T. J. S. Fuegner, Lg Island City N. Y.; V. Vančura 59 Debevoise Av.

T. J. S. Čech, Cleveland, O.; taj. Jan Prošek, 3 Burwell Ext.

T. J. Sokol So. Omaha, Neb.; taj. Jos. Sinkule, 24 & L. St.

T. J. S. Westfield, Mass. V. Březina, 97 Meadow St.

„SOKOL AMERICKÝ“, časopis Sokolstva česko-amerického.

Vychází dne 15. každého měsíce v Chicagu, Ill.

Nákladem Výkonného Výboru Národní Jednoty Sokolské. Karel Štulík, pořadatel.